

မိုးသက်ဟန့်

နော်ဝေဂျီယန်ဝုဒ်

Haruki
Murakami
Norwegian
WOOD

ဒုတိယအကြိမ်အတွက် အမှာ စကား

ဂျပန်စာရေးဆရာ ဟာရူကီမူရာကာမိ (Haruki Murakami) ရဲ့ "Norwegian Wood" ဝတ္ထုရှည်ကို ၂၀၁၂ - ခုနှစ်မှာ 'နော်ဝေတောအုပ်' လို့ အမည်ပေးပြီး ကျွန်တော်ဘာသာပြန်ခဲ့တာကို စံမီရာစာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်လို့ ပြီးတာ ၂၀၁၀ ခုနှစ် မကုန်ခင်ကဖြစ်ပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နောက်ကျမှ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေဖို့ ကြိုးစားခဲ့စဉ်က စာပေစိစစ်ရေးလို့ ခေါ်တဲ့ လွတ်လပ်စွာ ထုတ်ဖော်ရေးသားမှုမှန်သမျှကို ဖြတ်တောက်၊ ခုန်ထစ်တဲ့ ဌာနကို ဖြတ်ကျော်ရတာမို့ ဘာသာပြန်စာမူရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ဟာ ပယ်ဖျက်ရမှာ မို့ ကျွန်တော်နဲ့ စံမီရာစာအုပ်တိုက်က ကိုလူမာန်သာတို့ တိုင်ပင်ပြီး နောက်ဆုတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ စာပေစိစစ်ရေးဌာနဆိုသဟာကြီး မရှိတော့တဲ့ နောက်မှာမှ ကျွန်တော်တို့ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ "Norwegian Wood" ကို ထိုစဉ်က အခြားဘာသာပြန်စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ထက်စောပြီး စာအုပ်ထုတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်မူ ထွက်လာတဲ့ အခါမှာ လည်း စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ အားပေးမှုရခဲ့တာကြောင့် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသလို စာဖတ်သူများကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေခဲ့စဉ်က စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ အမှားအယွင်း၊ စာအကျအပေါက် အဆင်မပြေတာတွေ များစွာရှိခဲ့တဲ့ အတွက် စာဖတ်ပရိသတ်များကို အနူးအညွတ် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ယခု ဒုတိယအကြိမ်မှာ တော့ စာအကျအပေါက် မရှိသလောက် အမှားအယွင်း မရှိလောက်အောင် အားထုတ်ထားပါတယ်။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့စဉ်က ‘နော်ဝေတောအုပ်’ လို့ အမည်ပေးပြီး ယခု ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရာမှာ တော့ ‘နော်ဝေဂျီယန်ဝုဒ်’ လို့ အမည်ပြောင်းလဲ ထုတ်ဝေလိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် နည်းနည်း ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ မူရင်းစာရေးသူ မူရာကာမိဟာ သူ့ဝတ္ထုတွေကို နာမည်ပေးရာမှာ သူနှစ်သက်တဲ့ ဂီတအဖွဲ့တွေရဲ့ သီချင်းတွေထဲက သူနှစ်သက်ရာ သီချင်းတွေရဲ့ နာမည်တွေကို ယူသုံးလေ့ရှိပါတယ်။ ‘Norwegian Wood’ ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ၁၉၆၀ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ ကမ္ဘာတစ်လွှား အုတ်အော်သောင်းတင်း အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ The Beatles အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို မူရာကာမိကိုယ်တိုင်လည်း အင်တာဗျူးတွေမှာ ထုတ်ဖော်ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ‘Norwegian Wood’ ဆိုတာ ဒီအတိုင်းကြည့်ရင်တော့ ‘နော်ဝေတောအုပ်’ လို့ ပြန်ဆိုလို့ ရပေမယ့် သူ့ရဲ့ သီချင်းထဲက အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

‘I once had a girl, or should I say she once had me.

She showed me her room, Isn't it good Norwegian Wood.

သီချင်းရဲ့ ဆိုလိုရင်းက သီချင်းထဲက ကောင်လေးကို သီချင်းထဲက ကောင်မလေးက သူမနေထိုင်ရာ အိမ်ကို ပြခဲ့တယ်။ အိမ်က

နော်ဝေသစ်သားနဲ့ လုပ်ထားတာမို့ ကောင်းတယ်မဟုတ်လားလို့ တစ်နေရာမှာ ဖော်ပြထားတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ညလုံးထိုင်ပြီး ဝိုင်တွေသောက်ရင်း စကားတွေ ပြောခဲ့ကြတယ်။ မနက်လင်းတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ငှက်ကလေးထပျံသွားပြီ ကောင်မလေး မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလာပြန်တယ်။ ပြီးတော့ သူဟာလည်း မနေ့ကရှိခဲ့တဲ့ အိမ်ထဲမှာ မဟုတ်တော့ဘဲ နွားစာခွက်ထဲကို ရောက်လို့ နေတယ်။ သူတစ်ယောက်ထဲ ဟာတာတာဖြစ်လို့ ကျန်ခဲ့ရတယ်လို့ သိချင်းက ဆိုထားပါတယ်။ ဒီတော့ မြန်မာလို ပြန်ရာမှာ Norwegian Woods ကို နော်ဝေသစ်သားလို့ ပြန်ဖို့ ရာကလည်း စာအုပ်ခေါင်းစဉ်အနေနဲ့ က မလှပပြန်ဘူး။ ပထမအကြိမ်မှာ ဘာသာပြန်သူ ကျွန်တော်က ‘နော်ဝေတောအုပ်’ လို့ ပမာဒလေခ ပြန်ခဲ့မိပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ ‘နော်ဝေဂျီယန်ဝုဒ်’ လို့ ပဲ တိုက်ရိုက် အသံဖလှယ်သုံးလိုက်ပါတယ်။ ဘာသာပြန်ရာမှာ မူရင်းနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ပြန်ဆိုထားပေမယ့် လိုနေတာတွေ၊ မချောမွေ့တာလေးတွေ ရှိကောင်းရှိနေနိုင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီလို အဆင်မပြေတာတွေရှိခဲ့ရင် အယူအကောက်လွဲတာမျိုးတွေ ရှိခဲ့ရင် ဘာသာပြန်သူရဲ့ အပြစ်သာဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်တောင်းပန်ထားပါရစေ။

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေမှုအတွက် ‘ကံ့ကော်ဝတ်ရည်’ စာအုပ်တိုက်ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အထူးကျေးဇူးတင်လိုတာက စာဖတ်သူ ချစ်မိတ်ဆွေများကိုပါပဲ။

အားလုံးပဲ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေခင်ဗျာ။

လေးစားလျက်
မိုးသက်ဟန်

အခန်း (၁)

အခု ကျွန်တော့်အသက် ၃၇ နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ဧရာမ ၇၄၇
လေယာဉ်ကြီးဟာ ဟမ်းဘတ်လေဆိပ်ကို ချဉ်းကပ်နေရင်း
တိမ်တိုက်တွေကို ခွင်းဖောက်နေလေရဲ့ ။ ကျွန်တော်က ခုံပေါ်မှာ
ခါးပတ်, ပတ်ပြီး ထိုင်နေပါတယ်။ အေးစက်စက် နီဝင်ဘာ
မိုးရေစက်တွေဟာ ကမ္ဘာမြေကို စိုစိုရွှဲနေစေလေရဲ့ ။
မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးဟာ ညိုညိုမှိုမှို ငါးမို ငါးနဲ့ ပေါ့။ မြေပြင်ပေါ်က
လေယာဉ်ကွင်းဝန်ထမ်းတွေဟာ မိုးကာအင်္ကျီတွေကိုယ်စီနဲ့ ။
လေ ဆိပ် အ ဆော က် အ ဦး ထ က် မှာ အလံတစ်ခု၊ BMW
ကြော်ငြာဘုတ်ကြီးတစ်ခု။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို တစ်ခေါက်
ထပ်ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီပေါ့။

လေယာဉ်ဟာ ပြေးလမ်းကို ဆင်းသက်လာချိန်မှာ
မျက်နှာကြက်စပီကာတွေဆီကနေ ဂီတသံချို့ချို့အိအိလေး
ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဘီတဲလ်အဖွဲ့ရဲ့ ‘နော်ဝေဂျီယန်ဂုဒ်’ ဆိုတဲ့
ဩဇာတစ်ကြော သီချင်းအချို့လေးပေါ့။ ဒီသီချင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို
အမြဲတမ်း ခြောက်လှန့်၊ ကြောက်ရွံ့စေတဲ့
သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ အရင်ကထက်
ကျွန်တော့်ကိုပိုပြီး အထိနာစေသလိုပဲ။

ကျွန်တော် ခုံကို မှီပြီး ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့

အုပ်ထားလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတစ်ခုလုံး
ပွင့်မထွက်သွားအောင်လို့ ပေါ့။ ခဏနေတော့
ဂျာမန်လေယာဉ်မယ်တစ်ဦး ကျွန်တော့်အနားကို ရောက် လာပြီး
"နေမကောင်းဘူးလားလို့ " မေးပါတော့တယ်။ "ကောင်းပါတယ်၊
ခေါင်းမူးလို့ ပါ" လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

"သေချာရဲ့ လား"

"သေချာပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူပြီးပြီပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဂီတသံဟာ ဘေလီဂျီအယ်ရဲ့
သီချင်းဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်မှာ ရှိနေတဲ့
မှောင်မှောင်မည်းမည်း တိမ်တွေကို ကြည့်နေမိတယ်။
မြောက်ပင်လယ်က စီးဆင်းလာတဲ့ ဒီတိမ်တွေကို ကျွန်တော်ကြည့်ရင်း
ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပြောင်းလဲလာမှုတွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိတယ်။
အချိန်ဆိုတဲ့ အရာဟာ ပြောင်းလဲသွားတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။
သူငယ်ချင်းတွေဟာ သေဆုံးသွားကြတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်
ပျောက်ဆုံးသွားတတ်ကြတယ်။ အဲဒီခံစားမှုတွေဟာ နောက်ထပ်
မရနိုင်တော့သလိုပဲလို့ ကျွန်တော် ခံစားမိတယ်။

လေယာဉ်ဟာ ပြေးလမ်းဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ လူတွေက သူတို့ ရဲ့
ထိုင်ခုံခလုတ်တွေကို ဖြုတ်ကြလေပြီပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့ ရဲ့
အထုပ်အပိုးတွေကို အသင့်ပြင်ကြတော့တာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ
ကျွန်တော်ဟာ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းရဲ့ အနံ့အသက်ကို
ခံစားရတော့တာပေါ့။ မြက်ခင်းရဲ့ အနံ့အသက်တွေကို ကျွန်တော်
ခံစားမိလာတယ်။ လေရဲ့ အထိအတွေ့ဟာလည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို

ထိသပ်လာတယ်။ ငှက်ကလေးတွေရဲ့ အသံကိုလည်း
ကျွန်တော်ကြားလာတယ်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ် ဆောင်းဦးကာလတုန်းက
ကျွန်တော်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိခဲ့သေးတယ်။

လေယာဉ်မယ်ဟာ ကျွန်တော့်ဆီ နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်ရောက်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ သူဟာ ကျွန်တော့်ဘေးက
ခုံမှာ ထိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အဆင်ပြေရဲ့ လားလို့ ထပ်မေးခဲ့တယ်။

"ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်။ အခုလိုမေးတဲ့ အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အထီးကျန်ဝေဒနာကို
ခံစားနေရတာပါ" လို့ ကျွန်တော်ပြောမိတယ်။

"ကျွန်မ ရှင်ရဲ့ ခံစားမှုကို နားလည်ပါတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို
ကျွန်မလည်း အထီးကျန်ခြင်းကို ခံစားမိပါတယ်" လို့ လေယာဉ်မယ်က
ပြောခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့် ဘေး နား မှာ ထိုင်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို
ပြုံးပြသွားခဲ့ပါတယ်။ "ကောင်းပါပြီရှင်။ ဒါဆိုရင်လည်း
ပျော်ရွှင်ဖွယ်ခရီးဖြစ်ပါစေလို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဘိုင့်ဘိုင့်"

"ဘိုင့်ဘိုင့်ပါဗျာ"

အချိန် ဆယ်ရှစ်နှစ် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့
မြက်ခင်းပေါ်က အဲဒီနေ့ကလေးကို အသေးစိတ် မှတ်မိနေဆဲပဲ။
နေရာသီရဲ့ ဖုန်မှုန့်တွေကို နူးနူးညံ့ညံ့ မိုးရာသီနေ့ရက်တွေက

ဆေးကြောဖွတ်လျှော်ပြီးခါစ အချိန်လေးရယ်၊ တောင်တန်းတွေဟာ
စိမ်းစိမ်းစိုစို တောက်ပလို့ ပေါ့။ အောက်တိုဘာလေပြည်ဟာ
မြက်ဖျားကလေးတွေကို ယိမ်းထိုးနေခဲ့လေရဲ့ ။ ရှည်လျားတဲ့
တိမ်တိုက်တစ်အုပ် အပြာရောင် အနားကွပ်များ နဲ့ ဖြတ်သန်းသွားတယ်။
ဟိုးဝေးဝေးကို လှမ်းကြည့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မြက်ခင်းကို
ဖြတ်ကျော်လာတဲ့ လေဟာ သူ့ရဲ့ ဆံနွယ်ဖျားတွေကို ပွတ်တိုက်ပြီးတော့
တောအုပ်အတွင်း ဝင်ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလေကပဲ
တောအုပ်ထဲက သစ်ကိုင်းတွေကို တရဲ့ရဲ့အသံမြည်စေတယ်။ ပြီးတော့
ဟိုးဝေးဝေးက အူသံတွေကို ပျောက်ကွယ်စေတယ်။
ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီအသံတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ကို
အခြားကမ္ဘာတစ်ခုရဲ့ တံခါးဝကို ရောက်ရှိသွားစေတယ်။
တခြားဘာအသံမှ ကျွန်တော်တို့ မကြားရဘူး။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ
လည်း ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရဘူး။ မြက်ခင်းပြင်ရဲ့ အလယ်က
ကြောက်လန့်တကြား ထပျံပြီး တောအုပ်ထဲ တစ်ဟု
န်ထိုးပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ နီနီရဲ့ရဲ ၄က်နှစ်ကောင်ပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ လမ်းကို စိမ်ပြေနပြေ
အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာကြတယ်။ နာအိုကိုကလည်း
ကျွန်တော့်ကို သာယာနာပျော်ဖွယ်စကားတွေပဲ ပြောနေလေရဲ့ ။

မှတ်ဉာဏ်ဟာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုပါပဲ။
အဲဒီနေ့တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူးတလည်
ဂရုစိုက်ကြည့်ခဲ့ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ဒီလိုအချိန် အကြာကြီး စွဲမြဲနေအောင်
တာရှည်ခံရတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းအရာကို
စဉ်းစားနေမိတာကို ကျွန်တော် မရပ်နိုင်တော့ဘူး။ အချိန်
ဆယ့်ရှစ်နှစ်အကြာမှာ ဒီလိုအသေးစိတ် ပြန်မှတ်မိနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ

ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့ဘူး။ အဲဒီနေ့က မြင်ကွင်းတွေ ပြန်အမှတ်ရနေတာကိုလည်း ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပဲ စဉ်းစားနေမိတာပါ။ ကျွန်တော့်နဘေး လိုက်ပါပြီး အတူလမ်းလျှောက်ခဲ့တဲ့ လှလှပပ ကောင်မလေးအကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတူရှိခဲ့တာကို စဉ်းစားနေတာလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ပြန်စဉ်းစားနေမိတာပဲပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်း အသက်အရွယ်၊ ဘဝရဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက မြင်ကွင်းတွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေဟာ ဘူမာရန်း (တစ်နေရာသို့ လှမ်းပစ်လိုက်လျှင် မိမိထံပြန်လာတတ်သည့် အာဖရိကလက်နက်တစ်မျိုး) တစ်ခုလို ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ ဆိုးတာက အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ချစ်စိတ်ဝင်နေတာ။ ရှုပ်ထွေးပွေလီမှုများ စွာနဲ့ အချစ်လေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဝေးကမြင်ကွင်းပဲ နောက်ဆုံး ကျန်တော့တယ်။

အခုတော့ မြက်ခင်းပေါ်က မြင်ကွင်းဟာ ကျွန်တော့်ထံ ပထမဆုံး ပြန်လာခဲ့ပြီ။ မြက်ပင်လေးတွေရဲ့ အနံ့အသက်၊ လေရဲ့ အထိအသပ်၊ တောင်ကုန်းတွေရဲ့ ကောက်ကြောင်း၊ ဟောင်နေတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်.. အဲဒါတွေကို ပြန်မြင်လာရတယ်။ မှုန်ဝါးနေရာကနေ အခု ကြည်လင်ပြတ်သား လာပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေရာကို ပြန်ရောက်နေပြီး အားလုံးကို လက်ဖျားလေးတွေနဲ့ ထိတွေ့လို့ ရတော့မလို ခံစားမိတယ်။ ခုချိန်ထိတော့ မြင်ကွင်းဟာ ကြည်လင်ပြတ်သားနေပေမယ့် မြင်ကွင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ နာအိုကို မရောက်သေးသလို ကျွန်တော်လည်း မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ယောက် ဘယ်ကိုများ ပျောက်နေခဲ့ပါလိမ့်။ ဒီလိုပုံစံမျိုး ဘာလို့ ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဒီမြင်ကွင်းထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ နာအိုကိုနဲ့ ကျွန်တော်ကျမှ ပျောက်နေရတယ်လို့ ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ရရှိခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ကိုများ ထွက်သွားသလဲ။ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ နာအိုကိုရဲ့ မျက်နှာလေးကိုတောင် ပြန်အမှတ်မရနိုင် ဖြစ်နေတယ်။ လူတွေမပါတဲ့ နောက်ခံဆက်တင်ကိုပဲ ကျွန်တော် ပြန်အမှတ်ရနေတယ်။

အချိန်လေးနည်းနည်းကြာတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့မျက်နှာကို တကယ်ပဲ ပြန်အမှတ်ရလာတယ်။ ပုံရိပ်တွေအားလုံးကို ပြန်သတိရလာပါပြီ။ သူ့ရဲ့ သေးငယ်အေးစက်နေတဲ့ လက်၊ ကိုင်ကြည့်တိုင်း အေးအေးလေးဖြစ်နေတဲ့ ဖြောင့်စင်းနက်မှောင်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ ဆံနွယ်တွေ၊ ပျော့ပြီး ဝိုင်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့ နားကွင်းအစုံ၊ နားကွင်းတွေရဲ့ အောက်က သေးသေးငယ်ငယ် မှဲ့ ကလေး၊ ဆော င်း ဦး မှာ သူဝတ်တဲ့ ကုလားအုတ် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ၊ မေးစရာရှိရင် တစ်ဖက်သားရဲ့ မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ သူ့အကျင့်.. စတာတွေ။ မကြာခဏ ခပ်ဖျော့ဖျော့လေး တုန်ယင်တတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ အသံကိုတောင် အခု ကြားမိနေတယ်။ (သူဟာ လေထန်တဲ့ တောင်ကုန်းထိပ်မှာ စကားပြောနေသလိုပဲ) ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းထဲ သူ့ရဲ့ မျက်နှာ ရောက်လာတယ်။ နာအိုကိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မကြာခဏ ဘေးချင်းယှဉ် လမ်းလျှောက်နေကြ။ လမ်းလျှောက်နေရင်း သူဟာ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ သူခေါင်းလှည့်ပုံက မြန်တယ်။ ပြီးတော့ စကားစပြောတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ နွေဦးရာသီရဲ့ ကြည်လင်နေတဲ့ ကန်တစ်ကန်ထဲ လွန်လူးသွားနေတဲ့ ငါးသိုင်း ငါးတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေသလိုမျိုးပေါ့။

နာအိုကိုရဲ့ မျက်နှာပေါ်လာဖို့ ကျွန်တော် အချိန်ယူရပါဦးမယ်။
နှစ်များ စွာလွန်ခဲ့ပြီဆိုတော့ အချိန်ဟာ ပိုကြာလာတာပေါ့။ ဝမ်းနည်းဖို့
ကောင်းတာက ကျွန်တော်အရင်က ငါးစက္ကန့်နဲ့
ပြန်အမှတ်ရနိုင်တာတွေကို အခု ကျွန်တော် ဆယ်စက္ကန့်၊ ဒါမှ မဟုတ်
စက္ကန့်သုံးဆယ်၊ တစ်ခါတလေ တစ်မိနစ်လောက် အချိန်ယူဖို့
လိုလာတာပါပဲ။ နေဝင်ဖို့ဖျအချိန်ဆိုရင် အရပ်က
ပိုရှည်လာတတ်သလိုပေါ့။ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ဒီအတိတ်က
အရိပ်တွေဟာ အမှောင်ထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့
ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား။
ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ဟာ နာအိုကိုရပ်လေ့ရှိတဲ့ နေရာ၊ ကျွန်တော်
ရပ်လေ့ရှိတဲ့ နေရာကနေတောင် ပိုဝေးလို့ လာခဲ့တယ်။ အဝေးက
မြင်ကွင်းကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိတော့ပြန်ဘူး။ အောက်တိုဘာလရဲ့ အဲဒီ
မြက်ခင်းလေးဟာ ရုပ်ရှင်တွေထဲက သင်္ကေတဆန်တဲ့ ရိုက်ချက်လို
ထပ်ပြန်တလဲလဲ မြင်နေရတယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်း တစ်ကြိမ်ပေါ်လာတိုင်း
ကျွန်တော့်စိတ်ရဲ့ တစ်နေရာကို ကန်ကျောက်နှိုးဆော်နေတယ်။
"ထတော့။ ငါဒီမှာ ရှိနေဆဲပဲ။ နိုးထပြီးစဉ်းစားလိုက်စမ်းပါ။
ငါဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ ရှိနေသလဲဆိုတာကို ရအောင်စဉ်းစား" လို့
မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်ကိုပြောနေတယ်။ သူ့ရဲ့ ကန်ကျောက်မှုတွေဟာ
ကျွန်တော့်ကို လုံးလုံးမနာကျင်စေပါဘူး။ ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ဘူး။
ကန်ချက်တိုင်းမှာ လိုက်သံပါတဲ့ ပဲ့တင်သံဖြစ်တာပဲရှိတယ်။ ပြီးတော့
နေ့တစ်နေ့ကို လွင့်ပျောက်စေဖို့ အကူအညီပေးနေသလိုပဲ။
ဟ မ်း ဘ တ် လေ ဆိ ပ် မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဒီကန်ချက်တွေက
အခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ပြင်းထန်ကြာရှည်နေတာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ
ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို ရေးနေမိတာဖြစ်တယ်။ ပြန်စဉ်းစားဖို့ ၊

နားလည်ဖို့ ပေါ့။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ အရာဟာ ဖန်ဆင်းခံရတဲ့ အတိုင်း ရိုးရိုးလေး တွေ့ကြုံခဲ့ပါတယ်။ ချရေးဖို့ ကျတော့ ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်ခံစားမိဖို့ လိုတာပေါ့။

အဲဒီနေ့က နာအိုကို ဘာတွေပြောခဲ့သလဲဆိုတာကို ပြန်စဉ်းစားရပါဦးမယ်။

ဟုတ်ပြီ။ နာအိုကိုဟာ မြက်ခင်းထဲက ရေတွင်းအကြောင်းကို ပြောခဲ့တယ်။ သူပြောတဲ့ ရေတွင်းဟာ တကယ်ရှိသလားဆိုတာကို ကျွန်တော် လုံးဝမသိပါဘူး။ နာအိုကိုရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သာရှိနေတဲ့ သင်္ကေတ ဒါမှ မဟုတ် နိမိတ်ပုံတစ်ခုပဲ ထင်ပါတယ်။ နာအိုကိုဟာ အထီးကျန်မှောင်မိုက်တဲ့ နေ့ရက်တွေတုန်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အရာတွေကို အပြင်လောကမှာ ရှိနေသယောင်လည်း ပြောတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရှည်လျားတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးမှာ ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ တော့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ သူ အဲဒီလို ပြောခဲ့တဲ့ နေ့ကစလို့ ကျွန်တော် မြင်ယောင်မကြည့်ဘူးတဲ့ ရေတွင်းပုံရိပ်ဟာ မျက်စေ့ရှေ့မှာ အမှန်တကယ်ရှိနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ခွဲမရအောင်ကို အမှန်တကယ်ရှိလာသလို ခံစားမိလာတယ်။ ကျွန်တော် ရေတွင်းအကြောင်းကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အသေးစိတ် ထပ်ပြောပါဦးမယ်။ ရေတွင်းဟာ မြက်ခင်းပြင်ရဲ့ အဆုံး၊ တောအုပ်ရဲ့ အစပ်မှာ ရှိတာပါ။ ရေတွင်းဟာ မြက်တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းနေပြီး တစ်ကိုက်လောက်အကျယ်ရှိတဲ့ မှောင်မှောင်မည်းမည်းတွင်းပါ။

ရေတွင်းရှိနေကြောင်း ဘာနဲ့ မှ အမှတ်အသားမလုပ်ထားဘူး။ ကျောက်တုံးလေး တစ်တုံးလောက်နဲ့ တောင် သင်္ကေတမပြထားဘူး။ (မြက်ခင်းနဲ့ တစ်ပြေးညီဖြစ်နေပြီး ဘယ်လိုမှ ကို မသိသာတာ။) ဘာမှ တော့မဟုတ်ပေမယ့် အပေါက်ကျယ်တဲ့ တွင်းတစ်တွင်းပေါ့။ ရေတွင်းအဝ အုတ်အနားကွပ်တွေဟာ ရာသီဥတု တိုက်စားမှုဒဏ်ကြောင့် ညစ်ထေးအဖြူရောင်ဖြစ်လို့ နေပြီတဲ့ ။ အနားကွပ်အုတ်တွေ ပြိုပျက်နေပြီး ကြီးကြီးမားမား အကာအရံ ဘာမှ ကိုမရှိတော့တာ။ အစိမ်းရောင် အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ဟာ အဆုံးမရှိတဲ့ ရေတွင်းအောက်ခြေကို လျှောဝင်သွားတယ်။ ရေတွင်းအဝကနေ ကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီရေတွင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် သိသမျှကတော့ ကြောက်ရွံ့ဖို့ ကောင်းလောက်အောင် နက်ရှိုင်းတယ်ဆိုတာပါပဲ။ တိုင်းတာလို့ မရလောက်အောင် နက်တဲ့ ပုံမျိုးပဲ။ အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ မှောင်မိုက်မှုတွေက ကမ္ဘာမြေရဲ့ အမြင့်မားဆုံး မှောင်မိုက်မှုတွေလို့ တောင် ဆိုရမှာ ဖြစ်တယ်။

"အတော့် အတော်ကြီးကို နက်တာ" နာအိုကိုက စကားကို ရွေးချယ် စိစစ်ပြောလေတယ်။ တစ်ခါတလေကျရင် သူပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကွက်တိရဖို့ စကားလုံးဖြည်းဖြည်းချင်း ရှာဖွေပြောတတ်တဲ့ အကျင့် နာအိုကိုမှာ ရှိတယ်။ "ရေတွင်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ရေတွင်းဟာ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေတယ်" နာအိုကိုက ဆက်ပြောတယ်။

တို့သားကုတ်အင်္ကျီထဲ လက်နှစ်ဖက် ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြတယ်။ သူ့အပြုံးက တကယ့်အမှန်ကို သူပြောနေတာဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့။

"ရေတွင်းဟာ ဧရာမ အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုပဲ။ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ ရေတွင်းနက်နက်တစ်ခုရှိတယ်။ နင်လည်း ရေတွင်းထဲကျသွားနိုင်တာပဲ။ ကျသွားပြီ ဆိုရင်တော့ နင့်ဘဝဆုံးပြီ"

"အား.. လို့ အော်ပြီး အရာရာ အဆုံးသတ်လိုက်ရလိမ့်မယ်"

ရေတွင်းထဲလူတွေကျတော့ တကယ်ကို ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။

"နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ်၊ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်လောက် ရေတွင်းက လူစားတယ်။ ကျသွားတဲ့ လူတွေဟာ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့ လူတွေကလည်း သူ့ကို လိုက်ရှာလို့ မတွေ့နိုင်ဘူး။ ဒီနားတစ်ဝိုက်ကလူတွေက လူတစ်ယောက်ယောက် ပျောက်သွားပြီဆိုရင် သူရေတွင်းထဲ ကျသွားပြီလို့ သတ်မှတ်တတ်ကြတယ်" နာအိုကိုက ပြောတယ်။

"ရေတွင်းထဲ ကျသေရတာ မကောင်းလိုက်တာ" ကျွန်တော် ပြန်ပြောခဲ့တယ်။

"ကြောက်ရွံ့ဖို့ ကောင်းတဲ့ သေခြင်းမျိုးပေါ့ဟာ" လို့ နာအိုကိုက သူ့ကုတ်အင်္ကျီထဲ လက်နှိုက်ရင်း ပြောတယ်။

"အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်ပဲ ဖြတ်ပစ်မိလိမ့်မယ်။ အဲပြီးတော့မှ တခြားဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့မှာ။ အဆုတ်ထဲမှာ ရှိသမျှလေတွေ ကုန်သွားအောင် နင် အော်ချင် အော်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်အသံကို ဘယ်သူမှ ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ယောက်ယောက်က နင့်ကိုရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ လည်း နင် မျှော်လင့်လို့ မရဘူး။ နင့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို ကင်းခြေများ အကောင်တွေ၊ ပင့်ကူကောင်တွေ တွားသွားတက်လာလိမ့်မယ်။ နင့်ရှေ့က သေခဲ့တဲ့

လူတွေရဲ့ အရိုးတွေဟာ နင့်ဘေးနားမှာ ပတ်ပတ်လည်
ဝိုင်းရံနေလိမ့်မယ်။ နင့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဟာ မှောင်မည်းပြီး
စိုစွတ်နေလိမ့်မယ်။ နင့်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်က မြင်ကွင်းဟာ ဆောင်းဥတုရဲ့
လမင်းလို သေးငယ်တဲ့ စက်ဝိုင်းကလေးအနေနဲ့ သာ လင်းနေလိမ့်မယ် "

"ငါ ကြက်သီးတွေတောင် ထ လာပြီ။ အဲဒီရေတွင်းကို
တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့ပြီး ဘောင်ခတ်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ
ပဲ" လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

"ဘယ်သူမှ တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ပြုတ်မကျအောင်ဘဲ သတိထား"

"စိတ်မပူပါနဲ့ ။ ငါ ပြုတ်မကျနိုင်ပါဘူး"

နာအိုကိုဟာ ကုတ်အင်္ကျီထဲက သူ့လက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး
ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုတ်ညှစ်လိုက်တယ်။ "နင် စိတ်မပူပါနဲ့ ။ နင်ဘာမှ
ဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး။ ညနက်သန်းခေါင်ကြီးမှာ နင်
လျှောက်ပြေးနေရင်တောင်မှ ရေတွင်းထဲ ကျမသွားနိုင်ပါဘူး။
နင့်လက်ကို ငါကိုင်ထားသရွေ့ ငါလည်း ကျမသွားနိုင်ပါဘူး"

"ဘယ်တော့မှ မကျဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ မကျဘူး"

"နင် ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ"

"ငါ ဒီလိုပဲသိတာပေါ့" သူပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်ကိုပိုပြီး
ကျစ်ကျစ်ဆုပ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ခဏတိတ်ဆိတ်သွားတယ်။
"အဲဒါတွေကို ငါသိနေတယ်။ ငါထင်တာတွေက အမြဲမှန်တတ်တယ်။
ငါသိနေပုံက ယုတ္တိဗေဒနဲ့ တော့ မဆိုင်ဘူး။ ငါ ခံစားမိနေတာ။

ဥပမာပြောရရင် ငါ နင်နဲ့ ဒီလိုနီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေရင်
နည်းနည်းလေးတောင် မကြောက်ဘူး။ အမှောင်ရော
ကြောက်စရာတွေရောဟာ ငါ့ကို မခြောက်လှန့်နိုင်ဘူး။"

"ဒီလိုဆိုရင် နင် လုပ်ရမှာ က ငါနဲ့ အခုလို အချိန်ပြည့် နေနေတော့"
လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

"ငါ နင်နဲ့ အချိန်ပြည့် ဒီလိုနေရမယ်လို့ နင်ဆိုလိုတာလား။"

"ဟုတ်တယ်။ ငါ ဆိုလိုချင်တာ အဲဒါပဲ။"

နာအိုကို ခြေလှမ်းတွေကို ခေတ္တ ပိတ်ရပ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော်လည်း ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့လက်တွေကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်
လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။
သူ့သူငယ်အိမ်တွေရဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ နေရာတွေမှာ ငွေ့ရည်ဖွဲ့လို့
လာနေတယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးလှလှတွေဟာ
အချိန်အတော်ကြီးကြာအောင် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။
နောက်တော့ သူ ခါးဆန့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ပါးချင်းအပ်လိုက်တယ်။
သူ့ရဲ့ အပြုအမူဟာ ထူးခြားစွာ နွေးထွေးလှတဲ့ အတွက်
ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို အခိုက်အတန့်လောက် ရပ်တန့်သွားစေတယ်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ" လို့ သူက ပြောတယ်။

"နင့်ရဲ့ ကျေးဇူးတင်မှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုပါတယ်"
လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"နင် အဲဒီလို ပြောတာကို ငါ ပျော်တယ်။ တကယ့်ကိုပျော်တာ" လို့
သူ ဝမ်းနည်းတဲ့ အပြုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ "ဒါပေမဲ့
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူးဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်လဲ"

"မှားသွားလိမ့်မယ်။ ကြောက်စရာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါ.."

နာအိုကိုဟာ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး လမ်းဆက်လျှောက်တယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးမျိုးစုံလည်ပတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါတယ်။ သူ့အတွေးတွေကို ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ချင်လို့ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ ဘေးကနေ ဆက်လျှောက်လာမိတယ်။

"နင့်အတွက်လည်း မှားလိမ့်မယ်။ ငါ့အတွက်လည်း မှားသွားလိမ့်မယ်" အချိန်အတော်ကြာကြီး ပါးစပ်ပိတ်နေပြီးမှ သူပြန်ပြောတယ်။

"ဘယ်လိုမှားမှာလဲ" ကျွန်တော် ရေရွတ်မိတယ်။

"နင် နားမလည်ဘူးလား။ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်နေဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာမို့လဲ။ ငါဆိုလိုချင်တာက ငါတို့ လက်ထပ်ပြီးသွားတဲ့ ခါ နင်က နေ့ဘက်ဆို အလုပ်သွားနေရမယ်။ နင် အလုပ်သွားနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့ကို ဘယ်သူက စောင့်ကြည့်နေနိုင်မှာလဲ။ နင်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားနေတဲ့ အခါ ငါ့ကို ဘယ်သူက စောင့်ကြည့်ရမှာလဲ။ ငါတို့ ဘဝရဲ့ မိနစ်တိုင်းကို ငါဟာ နင်နဲ့ ကော်ကပ်သလို ကပ်ထားနိုင်မှာမို့လား။ အဲသလိုသာဆိုရင် ညီမျှမှ ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှာလဲ။ အဲဒီချစ်ခြင်းက ဘယ်လိုဖြစ်နေမှာလဲ။ အနှေးနဲ့ အမြန် နင်နဲ့ ငါတို့ ငြီးငွေ့လာမှာပဲ။ နင့်ဘဝမှာ ဘာတွေလုပ်နေမိသလဲဆိုတာကို နင် တွေးလာမိလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့် ဒီမိန်းမကို ကလေးထိန်းသလို အချိန်ပြည့် ပြုစုနေရသလဲဆိုတာကို မေးခွန်းထုတ်လာမိလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုအဖြစ်ကို ငါလည်း ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ပြဿနာတွေကို တစ်ခုမှ ငါရှင်းနိုင်မှာ

မဟုတ်ဘူး။

"နင်နဲ့ ပြဿနာတွေဟာ နင့်ဘဝရဲ့ နောက်ပိုင်းအချိန်တွေအထိ ဆက်ရှိနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး" လို့ ကျွန်တော် သူ့ပခုံးကိုပွတ်ပြီး ပြောနေမိခဲ့တယ်။ "တစ်ချိန်မှာ တော့ ပြဿနာတွေ အဆုံးသတ်သွားမှာ ပေါ့။ ပြဿနာတွေ အဆုံးသတ်သွားတဲ့ အခါ ဘဝကို ရှေ့ဆက်ဖို့ ပုံစံတွေ ငါတို့ ရှာဖွေမိမှာပါ။ နင် ငါ့ကို ကူညီကောင်းလည်း ကူညီရလိမ့်မယ်။ ငါတို့ ဘဝတွေကို စာရင်းဇယား စာအုပ်တွေအတိုင်း ရှင်သန်မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ နင် ငါ့ကို လိုအပ်တဲ့ အခါ ငါ့ကို အသုံးပြုပေါ့။ အဲဒါကို နင် နားမလည်နိုင်ဘူးလား။ ဘာကြောင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ စိတ်လျှော့ပြီး ပေါ့ပေါ့ပဲနေ။ အဆိုးတွေကို တွေးနေရင်တော့ စိတ်ဖိစီးနေမှာပဲ။ စိတ်တွေကို လျှော့ထား။ အဲဒါမှ ပေါ့ပါးလာမှာ "

"နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲ" အားအင်ကုန်ခမ်းသွားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ နာအိုက မေးတယ်။

နာအိုကိုရဲ့ အသံက ကျွန်တော်ဟာ မပြောသင့်တာကို ပြောမိခဲ့ပြီဆိုတာကို နားလည်မိစေတယ်။

"ဒီစကားကို ဘာလို့ ပြောတာလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပါဦး" သူ့ရဲ့ ခြေထောက်အောက်က မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ "ငါမသိသေးတဲ့ အရာတစ်ခုကို ငါ့ကို ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်၊ ပေါ့ပါးလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါအခုလျှော့ချလိုက်ရင် ငါ တစ်စစ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါအခုနေထိုင်တဲ့ ပုံစံကို မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး။ ငါ့လက်ရှိပုံစံက တစ်ခုတည်းသော အသက်ရှင်သန်ဖို့ နည်းလမ်းလို့

ငါထင်တယ်။ ငါ တစ်စက္ကန့်လောက် စိတ်လျှော့လိုက်ရင် အိမ်ပြန်ဖို့ လမ်းကို ငါ ပြန်ရှာတွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ တစ်စစီ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါ့အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ လေနဲ့ လွင့်ပါးသွားလိမ့်မယ်။ ငါ့စိတ်ကို နင် ဘာလို့ နားမလည်တာလဲ။ နင် ငါ့စိတ်ကို နားမလည်ဘဲ ငါ့ကို စောင့်ကြည့်မယ်လို့ ဘယ်လိုပြောနိုင်မှာ လဲ"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူး။

"ငါ စိတ်ရှုပ် လာပြီ။ တော်တော်ကို စိတ်ရှုပ် လာပြီ။ နင်ထင်တာတွေထက်ပိုပြီး နက်ရှိုင်းတယ်။ ပိုလေးနက်တယ်.. ပိုမှောင်မိုက်တယ်.. ပိုပြီး အေးစက်လာတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ နင် ငါနဲ့ အတူ ဘယ်လိုအိပ်စက်နိုင်မှာ လဲ။ နင် ငါ့ကို တစ်ယောက်ထားပေးထားရမှာ ပဲ။ အခုချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ထင်းရှူးတောရဲ့ ကြောက်ရွံ့ဖွယ် တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ လမ်းဆက်လျှောက်လာမိတယ်။ နွေရာသီ အပူဒဏ်ခံလမ်းမရဲ့ အဆုံးမှာ ခြောက်သယောင်းနေတဲ့ ပုစဉ်းရင်ကွဲအလောင်းလေးတွေကို ကျွန်တော် နင်းလျှောက်လာမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တောအုပ်ထဲမှာ ပစ္စည်းပျောက်တစ်ခုခုကို ရှာနေသလို လျှောက်သွားနေမိတယ်။

"ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ" လို့ သူပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။ "ငါ နင့်ကို နာကျင်စေဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူးဟာ။ ငါပြောခဲ့တာတွေအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ငါတကယ့်ကို စိတ်မကောင်းဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ဒေါသထွက်မိတယ်"

"ငါတော့ နင့်ကို ခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင်သေးဘူး။ ငါက

ဉာဏ်သိပ်မကောင်းဘူးဟ။ တချို့ကိစ္စတွေကို ငါနားလည်နိုင်ဖို့ အချိန်နည်းနည်းယူရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အချိန်ပေးစဉ်းစားပြီးရင် ငါ နင့်ကို နားလည်လာမှာ ပါ။ အဲဒီအခါကျရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့လောက် နင့်ကို နားလည်နိုင်တဲ့ လူရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး " လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဟာ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ ခဏနားလိုက်တယ်။ ထင်းရှူးသီးတွေနဲ့ ပုစဉ်းကောင်အသေတွေကို ကျွန်တော် ခြေထောက်နဲ့ ကန်ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ထင်းရှူးကိုင်းတွေကြားထဲက မြင်နေရတဲ့ ကောင်းကင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူကတော့ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်တွေထဲ လက်တွေကို ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ နာအိုကိုဟာ ရပ်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရီဝေလို့ ပေါ့။

"ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး တို့ရူ။ နင် ငါ့ကိုချစ်လား" လို့ သူက မေးတယ်။

"ငါ ချစ်တာကို နင် သိတာပဲ" လို့ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"ငါ့ကို အခွင့်အရေးနှစ်ခု ပေးမလား"

"နှစ်ခု မဟုတ်ဘူး ။ သုံးခုအထိ တောင်းနိုင်ပါတယ်.. သခင်မ ခင်ဗျာ"

နာအိုကိုက ပြုံးပြီး ခေါင်းကိုခါလိုက်တယ်။ "မလိုပါဘူး။ နှစ်ခုဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်။ ပထမတစ်ခုက နင် ဒီကို လာပြီး ငါ့ကိုတွေ့တဲ့ အတွက် ငါကျေးဇူးတင်တာကို နားလည်ပေးပါ။ နင့်ကြောင့် ငါဘယ်လောက်ပျော်ရတယ်ဆိုတာ နင်နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်။ နင့်ကြောင့် ငါဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါက ထုတ်ဖော်မပြပေမယ့် တကယ်ဆိုတာ ယုံပါ"

"ငါ နင့်ကို လာကြည့်မှာ ပါ။ ဒုတိယတစ်ခုက ဘာလဲ" လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

"ငါ့ကို နင်အမြဲတမ်း သတိရနေစေချင်တယ်။ ငါ အသက်ရှင်တည်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကို နင် သတိရနေမလား။ ငါ နင့်ဘေးမှာ ဒီလိုရပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပေါ့"

"အမြဲတမ်း သတိရနေမှာ ပါ" လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

သူ့ဘာမှ မပြောဘဲ ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ ဆောင်းဦးကာလရဲ့ နေရောင်ဟာ သစ်ကိုင်းတွေကြားကနေ ဆင်းသက်လာပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီရဲ့ ပခုံးထက်မှာ ကခုန်နေလေရဲ့ ။ ခွေးတစ်ကောင်က ဟောင်လေတယ်။ အရင်ကထက် ပိုနီးလာသလိုပဲ။ နာအိုကိုဟာ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်တက်ပြီး ထင်းရှူးတောထဲက ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဆင်ခြေလျှောက်နေ အလောတလျှင် ဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့နောက်က ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်းလောက် နောက်ကျပြီး ဆက်လျှောက်လာတယ်။

"ဒီကိုလာခဲ့" ကျွန်တော် သူ့နောက်ကနေ အော်ပြောလိုက်တယ်။ "ဒီအနီးတစ်ဝိုက်လောက်မှာ ရေတွင်းရှိနိုင်တယ်" နာအိုကိုက ရပ်ပြီး ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာတော့တယ်။

"နင် ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို မမေ့ဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်မလား" သူက ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးလေး မေးလိုက်တယ်။

"ငါ ဘယ်တော့မှ နင့်ကို မမေ့ပါဘူး။ ငါ နင့်ကို မမေ့နိုင်ဘူး" လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

ဒီ နေ ရာ အ ရော က် မှာ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်က ဟိုးဝေးဝေးကို လွင့်ထွက်သွားပြန်တယ်။ အကြောင်းအရာ တော်တော်များများကို ကျွန်တော် မေ့သွားပြန်ပြီ။ ဘယ်အရေးကြီးဆုံးကိစ္စကို ကျွန်တော် မေ့သွားတာလဲ။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း မှောင်မည်းနေတဲ့ သောင်မတင် ရေမကျဖြစ်မှု။ အဲဒီနေရာမှာ အရေးပါတဲ့ အစုအလိုက်အပြုံလိုက်ရှိနေပြီး အဲဒီသောင်မတင် ရေမကျဖြစ်မှုတွေက ရွံ့ညွန်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရင် ဘာဖြစ်ဦးမလဲ။

ဒါပေမဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားတာတွေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါစေတော့လေ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်အမှတ်ရဖို့ ပဲ ကျွန်တော် ကြိုးစားရတော့မှာ ပေါ့။ ပျောက်ကွယ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ၊ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ဖြစ်နေတဲ့ ဒီမပြည့်မစုံ အမှတ်ရမှုတွေကိုပဲ ရင် ဘ တ် မှာ စုချည်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီစာအုပ်ကို အစာရေစာ ပြတ်လပ်ငတ်မွတ်လို့ အရိုးတွေကို အငမ်းမရစုပ်နေပြီး ကြိမိကြိရာ လုပ်နေသူတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ရေးတော့မှာ ပါ။ နာအိုကို ကိုပေးထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကတိကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းက ဒါပဲရှိတော့တယ်။

ဟိုးတစ်ချိန် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ဟာ အခုချိန်ထက်ပိုပြီး ကောင်းမွန်ခဲ့ပါတယ်။

နာအိုကို အကြောင်းရေးဖို့ ကြိုးစားတိုင်း...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဝါကျတစ်ကြောင်းတောင်
ချမရေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ များ ကျွန်တော်သာ ဝါကျတစ်ကြောင်း
စရေးနိုင်ရင် စာမျက်နှာတစ်ခုလုံး အလိုလို ပြည့်နှက်သွားမယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ချမရေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။
အဲဒီတုန်းကလည်း ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေကို
ကြည်ကြည်လင်လင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ခဲ့ပေမယ့်
ဘယ်ကစရေးရမလဲဆိုတာ မသိနိုင်ခဲ့ဘူး။ မြေပုံရဲ့
လမ်းညွှန်ပြသမှုတွေဟာ တစ်ခါတလေမှာ အသုံးမဝင်သလိုပေါ့။
အခု အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ မပြည့်မစုံဖြစ်နေတဲ့
မှတ်ဉာဏ်တွေနဲ့ အတွေးတွေကို မပြည့်မစုံအရေးအသားအဖြစ်
စတင်နိုင်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေပါတယ်။ နာအိုကိုနဲ့
ပတ်သက်သမျှ မှတ်ဉာဏ်တွေ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ ပိုပျောက်ကွယ်
လာလေလေ ကျွန်တော် သူ့ကိုပိုပြီး လေးလေးနက်နက်
နားလည်လာနိုင်လေလေပါပဲ။ သူ့ကိုမမေ့ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့
တောင်းဆိုလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ နာအိုကိုကိုယ်တိုင်လည်း
သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်တွေဟာ
ပျောက်ကွယ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူသိခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ
သူ့ကိုမမေ့ဖို့ ၊ သူတည်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကို အမှတ်ရဖို့
တောင်းဆိုခဲ့တာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီအတွေးဟာ မခံမရပ်နိုင်လောက်တဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေ
ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြည့်လျှံ စီးဆင်းနေစေပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နာအိုကိုဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ
မချစ်ခဲ့လို့ပဲ။
